

INOM HÄLSÖFÖRENINGEN VIKEN 1891-1892. Björkström

Mikrofilm X 25

Folkvisor:

1. Jag vet att en flicka som varit	1- 2
2. En visa vill jag säga om en flicka	2- 4
3. Minne du en flicka som varit	4- 5
4. Där kom en flicka som varit	5- 6
5. Lilla flicka som varit	7- 8
6. Här jag var i skolan som varit	8- 9
7. Lilla flicka som varit	9, 10- 12

Udendy (14 st.) 10- 11

Folkvisor Forts.

8. Tiden som varit	14- 15
9. Det var som varit	15- 16
10. Minne du en flicka som varit	16- 17
11. Här jag var i skolan som varit	17- 18
12. Lilla flicka som varit	18- 20

SLS 30

Borgå, Pernå

J.A.Björkström, 1891-1892

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 30. Borgå, Pärnå. J.A. Björkström

Mikrofilm K 26

Folkvisor:

1. Jag vet utaf en jungfru så däjelig och skön	s. 1- 2
2. En visa vill jag sjunga om Norge fjällars gräns	2- 4
3. Minns du än den gång du sade	4- 5
4. Där kom en riddare uppå en äng	5- 6
5. Lilla Edvin är ifrån mig faren	7- 8
6. När jag var femton år begynte jag att blifva	8- 9
7. Lilla vackra flicka om du vill	9, 12- 14

Ordstäv (16 st.)

10- 11

Folkvisor forts.

8. Tiden bortilar men icke min smärta	14- 15
9. Det var en gosse med rosorna två	15- 16
10. Mossbelupen hydda står vid heklans fot	16- 19
11. Mär som jag var ett så litet barn	20- 21
12. Stormarna ser jag ur en aflägsen hamn	21- 22

1. Jag vet väl en Jungfru så skön
2. En visen vill jag sjunga om Norge (Jungfruens
3. Minns du än den gång du sade
4. Det kom en ridare upp en äng
5. Lille Edvin är lilla mig lära
6. När jag var liten är begravt jag ett bilva
7. Lille vackra flicka om du vill

(16 st.) Ordstav

Folkvisor forts.

8. Tiden fortflar men loka min samsta
9. Det var en gosse med rosenröda
10. Mosabelunden hyddes stjär vid bekans fot
11. När som jag var ett så litet barn
12. Stortveta ser jag nu en släkten barn

Innehåller 18 folkvisor (utan melodier) från Borgå och Pärnå samt 16 ordspråk från Borgå. Samlingen insänd af (hr?) J. A. Björkstén.

Se häftets nästföljande sida!

Folkvisor.

Pop 1.

(Jämför No 41, Nyland III.)

Jag set ut af en jungfru så däjelig och
skön, Den jungfrun hon är hviter, så
hviter som en snö; Till henne står he-
la min begäran.

2. Jungfrun hon plockar blommor-
na båd hvita och blå; Hon lade
dem i sängen, vi lades däruppå
Där sofde vi tils dagen blef stor gysan.

3. Jungfrun hon ständade upp i-
gen, hon kammade ut sitt hår. "In-
tet är jag sämre i dag som i går,
Fast jag här sofvit hos aungersven den
blyge."

4. "Intet är jag aungersven, fast s-
der tyckes så; Ty jag är själfva nåk-
kelen till boljorna de blå, Som byg-

ger min burt under isen;

5. Min burt den står byggder allt under en bro; Dit ingen kan segla ej håller kan ro Ej håller natthärbärge taga".

2.

1. En visa vill jag sjunga om Norge fjällars gräns, Som nyligen har händt sig uppi i Norden. En unger rasker dräng, som mördat har sin vän Allt för en sådan kärlek här på jorden.

2. Vid nitton års ålder en afton han gick ^{ut} bland andra granngårdsgossar sig för nöje. De ropade hvar sin mö, de skulle öfver sjö; Men båten hastigt öfver böljan plöjde.

3. Men när han kom till vänner sin, så slapp han intet in; Då började han gråta utaf vrede; Och sade, "vän lät uppi, ty som så vill jag gå, Men först så vill jag se hvem du har inne."

4. Men när han kom i farstun, en yxa råka där. Han sådde den båda utaf vrede Med tvänne hårda slag, att blodet strömmar af. Och ängerns tårar på hans hjärta rörde.

5. Då började han att gråta och ville sen gå ut; Men dörren var af andra gossar stängd; Han genast svängt sig om och genom förstret sprang Allt ned till stranden för att båten lossa.

6. Då tog han fram sin krita och skref på båtens stam: "Adjo, farväl jag vill ej längre lefva; Min ~~sin~~ vän, ^{mord}döder är och ingen har jag kär, För syndens skull jag endast måste bejva."

7. Då kastade han sitt unga lif i böljorna de blå; Med sammanknäpta händer han tillade: "Efter glädje får man sorg och en för tidig graf; Men goda vänner tagen er till vara".

~~ger min bar under isen,~~

~~5. Min bar den står byggder allt
under en brä, dit ingen kan segla
ej håller kan ro Ej håller nåtkär
bärge taga".~~

3.

1. Mins du än, den gång du sade:
"Lisa hör, jag älskar dej!
Din hand intill mitt bröst du lade
Och swor en evig ed för mej.

2. Den gång du kalle mig din kulta,
Då drömde jag om kärlighet;
Men nu har du ditt sinn förändrat
Och lönat mig med oppriktighet.

3. Är detta lön för älskogssmärta,
Är detta lön för kärlighet?
Du gjutit gift i detta hjärta,
Du som förstörut har dess frid.

4. När jag sist i grafven skall hvila⁵
Skild från bekymmer, skild från dej,
Kanske du då förtristad skall ila
Hän till den graf som gömmer mej.
Då skall o

5. Då skall min bild inför dig sväfra
Uti de andras boningar då,
Då skall du sista gången för mig gråta
Och för den falska ed du swor.

4.

1. Där kom en riddare uppå vår ång,
Han rider, men han rider ~~st~~ sakta.
Där står en jungfru bäddar upp sin
fång, Hon kan så innerligt betrakta.

2. Intet bäddar hon i bolstren blå
Ej håller uti silkespydda täcken,
Hon bröt kvistar af de lifjor små,
Så högt som hennes armar räcker.

3. Från jag få hvila hos dig i natt
Att yppa detta lifvet gröna,

Så vill jag skänka dig en pärlkrans
 Allt utaf kronans guld det röda."

4. "Intet skänker jag min ära bort
 För så na ringa presenter,
 Ty jag har redan fått guldringar tolf
 Allt utaf kungens drabanter."

5. Apilet växer både rött och grönt,
 Men där bor maskarna inne;
 Gossars kärlek är så däjelig,
 Men där bor falskheten inne.

6. Kärleken emellan mig och dig
 Är som vatnet uti gisna bunkar

5. Edwin och Emilia.

Lilla Edwin är ifrån mig faren,
 Bort till det land, där jag ej honom
 ser. Där skall han fara ut på de
 böljor klara Och sorgens tårar runna
 på hans kind.

2. Och modern sade, "o du stolta
 Emilia! Du har ditt hjärta åt en sjö-
 man skänkt; Ditt unga lif har du
 förspilt för alltid, När du din Edwin
 aldrig äterser."

3. Att binda kransar, lät sig ej
 att göra, De stanna ej på lilla Edwin
 graf. Hans graf finns ej på denna jör-
 den; Han hvilar djupet ned i det vida
 haf.

4. Där kom en sjöman gungande
 på fjärden, Han ^{till} sin moders enkla
 stuga går. Han bär en hälsning ifrån
 lilla Edwin, Att han ej mer i detta
 lifvet fanns.

5. Emilia domnar och föll ned
 till jorden, Hon svimnar, men hon

vaknar uppi igen. "Förfäras g du vakra
Emeli; Ty när du vaknar, står din Edvin
här.

6. Lilla Edvin har nu tagit hyra,
Han är på resa till sin faders hem.
Han ämnar där sin älderdöm försjilla
Uti Emilias kära vackra hem.

7. Lilla Edvin går att bärga ~~vet~~
segel; Han faller ned uti det vida
haf. Han kom i land på några tun-
na bräder; Så blef han bärgad från sin
stora nöd".

6.

1. När jag var femton år begynte jag att
blifva En redelig sjöman; mitt kall kan
jag angifva

2. Gud hjälpe hvar och en som ämnar
sig därtill, Att våga lif och blod
På sjö och saltan flod.

3. De unga sjömansflickor de är
likt fågelen på krister; När hennes

vän res bort, all glädje hon då mi-
ster.

4. Mång bröder sorjer mig; g' sor-
getlockor höres; Det går så tyst (när
jag till grafven föres.

5. Min kista färdig står, min
svogeduk står klar, Och sen så tar
de uti min ~~hår~~ kropp och kastar
den öfver bord.

6. Mång bröder gått för mig, går
samma väg ännu; Vi träffas väl en
gång igen på sista domedag.

7.

1. Lilla vakra flicka, om du vill,
Så hörer dig mitt hela hjärta till;
Ty jag är öm och smogen,
Förtid döden trogen,
Tycker om att blifva vänner din.

2. Mins du hur vi lekte alla dar,
Sprungo glatt i skog och bärg och dal;

alle 16
kop $\frac{11}{3}$ 16
W5

Ordspråk.

Når inisse e mett, so e mjela bekest.
Ivar såk fer se o ingan sak tårimil-
lan.

He som e skrivi so er e skrivi, så
Pilatus.

Om ja alder skæ va sterc som ein
lur, so e ja herre i mett hús.

Manga ha dái som int ha spron-
gi i jæl se.

Heimg ha manga dái.

"Ii tetta va starkt" sa bon når an
fikk te.

Ein spáman har tra vilkor, "ibland
slår e inn o ibland int", sa kann når
an gikte up skaran.

He int einars skada, når griton
gar sonder.

Man veit int hur sáin e innan
man ha gangi enna.

Ein skenker hest far mare int
si i munn.

Rólet ti há, så bon om brá.

Válsvit folk ger gott arbeit.

Skiln most ga ti som klabbon
drives.

Ein einsand klabb brinder int
o ein einsand kring träter int
helder.

Te fingre som e lengst, sa stikker
man attí ferst fram.

16 sk

Redde ler med handlen,
Bygde slott i vanden,
Äk så lätt och lustigt lifvet var!

3. Men den glada tiden snart försvann,
Jag fick lära träska och du spann,
Du gick vall i skogen
Och jag körde plögen
Mera sällan näkte vi hvarann.

4. Men när sommaren knöt sin blomsterkrans,
Och julen bjödo oss i hop till dans,
Kunde vi få räkas,

Rodna, le och språkas. ^{sällhet}
Ingen större jordisk glädje fanns!

5. Hvad jag tänker eller hvad jag gör,
Står mig alltid samma flicka för;
Jag plår ofta drömma,
Att den sköna, ännu
Anna blir min brud förr än jag dör.

6. Så det varit har i många år,
Och aldrig jag till någon annan kärlek får,
Aldrig blir det roligt

Aldrig rätt förtroligt
Om jag dig ej Anna räka får.

7. Lilla Anna, snart flyr dagen bort,
Lifvet är blott ett och det är kort!
Som en bild i drömmen,
Som en språn i strömmen
Hastar mänskan till en annan ort.

8. Lilla Anna, när ^{Gud} han skapte dig,
Tänkte han ^{och} helt säkert uppa mig,
Från att jag mig gifta
Och din make blifva
Så skall det bli gjust på lifvets stig!

9. En varmer stuga skall vi bo,
Leva med hvarann i frid och ro,
Hålla barnen kära,
Gud och Konung ära,
Det skall bli så lustigt mänd du tro

10. List vi räkas uti himmeles,
Träffa fer och mor på nytt igen,
Då blir vi åter unga,

Rörjas åter sjunga om den
Om den evigt trogna kärleken.

8.

1. Tiden bortilar, men icke min smärta,
Lunden den hvilar, men icke mitt hjärta.
O Emma, min vän, skall jag älska dig än!

2. Flanen han sjunger sitt kriter i kväde,
Svanen ses gunga på sjön med spräde.
O Emma, min vän, skall jag älska dig än!

3. Mänen sig kastar i böljornas sköte,
Rödnan framhastar att fira vårt möte.
O Emma, min vän, skall jag älska dig än!

4. Böjen är lindar, jag ser nu min Emma;
Dröjen i vindar, jag hör hennes stämma
Natur kom om mig min Emma vid mig!

5. Dufvan bland klippor vår brudsång ^{nu} ^{kräder},
Tufvan i sippar vår brudsång bekläder.

Natur, kom och mig min Emma vid mig!

6. Polen framdansar, som bröllorets lämnor,
Polen bekransar vårt brudpall med stjärnor.
Natur, kom och mig min Emma med mig!

9.

1. Det var en gosse med rosorna två,
Hvad mände de rosor betyda?
Den ena betyder, kärlekens glöd;
Den andra, en tröhet i lif och död;
Det mände de rosor betyda.

2. Vid hjärtat han satte sin ros så röd,
Den andra han bjöd
Att flickan, han måtte i skogen.
"Nej intet jag tager en så simpel ros",
Såd' flickan, och sprang från gossen sin kos;
Och han stod så ensam i skogen.

3. Att ingen jag bjuder min ros så blå,
Ty alla försma
Den ros, som ej hafver sin like;

Ty kärleken faller när troheten än
 I lifvet och döden bekransar min vän,
 Och blommar i himmelrike!

10. Alfred och Fida.

1. Mossbelupren kydda
 Står vid heblans fot,
 Höga granar skydda
 Där mot stormens hot,
 Men där inne,
 Sorgna minne,
 Lifvets storm en ros brät af.
 An på strand vi finna
 Kors på Fidas graf.

2. Alfred skön som vären
 Drog till fjärran land.
 Blek med rifna håren
 Fida gret på strand.
 Gå att strida,
 Gå om Fida,
 Hennes ömhet, hennes tro,

Sorgsen skall hon bida
 Återkomstens ro!

3. Kret slöt sin bana
 Hennes gånger om,
 Saknad blef en vana,
 Ingen Alfred kom
 Stackars Fida
 Led stor kvida,
 Dold smärtare för sin far,
 Knappt att ensam strida
 Hon ej hjärta har

4. Så från bleka kinder
 Blomman vek sin ros,
 Så af säjades vindar
 Hårfar söderns ros.
 Tårfullt öga
 Båtar föga Mot det höga
 Fäfängt följde hjärtats bön;
 Trahet båtar föga
 Trohet blir dess lön.

5. Enda dotrens smärta
 Tar den gamles bröst;
 Och dess fadershjärta
 Skyndar att ge tröst:
 "Grät ej Ida,
 Till din sida
 Snart jag Alfred åter för,
 Blott för dig jag vida
 Bort en välfart gör!"

6. Ida gick till stranden
 Lik en enslig hamn
 Ritade i sanden
 Många älskade namn;
 Morgondimman,
 Middagstimman
 Läckade hon endast här,
 Månen bleka strimma
 Finns henne där.

7. Skyhögt vägen svallar
 Öfver hafvets bryn;
 Rysligt åskan knallar,

Bliten delar skyn;
 Skepp förstöres,
 Nödrop höres,
 Traken slungas emot land,
 Och af vägen föres
 Mången fräst till land.

8. Af förtriflan slagen
 Ida sag sin far,
 Redan skunt för dagen
 Gubbens öga var:
 "Snart minuten
 Är förfluten
 Dödens retlan kallat mig;
 Alfreds tra är bruten,
 Han har svikit dig!"

9. Na sin hand han lade
 I sin dotters hand;
 Ett förväl han sade,
 Drog till fridens land.
 Döden svingar Mörka vingar,
 Nu ett ~~häftigt~~ hämstet och smärtans ljud,
 Samma ängel svingar Idas själ till Gud.

#8. 11.

Kor

1. När som jag var ett så litet barn
Och jag mig mot lära att krypa (?)
Från mig är både fader och moder blifven död,
Som mig skulle kläda och föda.
När linden faller löfven och löfven falla af
Och jorden bär alla gröna skogar.

2. Liknar jag mig vid en färitsker man,
Som byggde sitt hus uppi isen,
När isen börjar smälta för huset omkull,
Af skadan så blifver man vis.
När linden faller löfven o. s. v.

3. Liknar jag mig vid de fåglarna små,
Som bygge sitt bo uppi kvesten, (Kvarg)
När den ena flyger bort blir den andra ensam
Gud nåde den som vännen bortmister!
När linden faller löfven o. s. v.

4. Liknar jag mig vid de turturduvor små,
Som byggde sitt bo uppi kullen, (Lerav)
När den ena flyger bort blir den andra ensam
Gud nåde den som ej har någon ~~st~~ kulla.

5. Gud gifve i världen ingen öfverfärd till,
Och alla falska tungor vore döda,
Och jag hade mig en så fulltrogen vän,
Som mig skulle kläda och föda.
När linden faller löfven och löfven falla af
Och jorden bär alla gröna skogar.

#8. 12.

1. Stormarna ser jag ur en aflägsen hamn
Det kärleken vinkar så blid.
Jag söker ej guld, jag söker ej namn,
Jag söker blott kärlek och frid.

2. I en utångömd dal vill jag bygga och bo
Och där uppbåda mitt trefliga tjäll,
För mig klappar väl någons hjärta, hvars tro
Min hydda och lefnad gör säll.

3. Kanske mig möter på vandringens väg
Den ängel jag kände förut,
Som jag så fordom i drömmen såg,
Och såg fastän drömmen var slut.

4. Jag hoppas mig finna på livets ban
 Den vännen jag älskat så ömt,
 Hon följer mig sen till min ensliga dal
 Och finner ej hyddan för träng.

5. Och viker ej sedan bort från sin vän,
 Men gläds åt det sköna förband
 När själar na träffa kvarandra igen,
 Två systrar blott skilda en stund.

6. Kanske mig dödens döder ser,
 Den sällhet som livet ej gaf,
 Den ängel, som söktes då först mot mig ler,
 När dödskransen bindes på min graf.

Borgå, Teissala d. 7 Juni 1892.

Till Svenska Literatursällskapet,
 Helsingfors.

Härmed har jag nöjet sända några folkvisor, om de alla kunna göra anspråk på att kallas så, dem jag upptecknat under innevarande och näst-föregående år. — (Får tillika meddela att N° 3 har sjungits af Alma Björkström fr. Hovslök, Pärna; N° 6 af Albert Blomqvist fr. Teissala, Borgå; N° 7 — 12 har upptecknats af Edla Johansson fr. d:o.

Pärna
1
Borgå
1.6.

Högaktningsfullt
 J. A. Björkström.

Adress:
 Herr L. Simolin Borgå, Teissala.

George Washington, 7 June 1776
The Committee of the Continental Congress
to the Honorable the President of the United States
In answer to a Resolution of the Congress
passed the 21st of May last, relative to the
proceedings of the British Army, and the
conduct of the Continental Army, in the
Month of June last, the Committee have the
honor to inform you, that they have
been directed to report to the Congress
the following facts, to wit:
That the British Army, on the 26th of
May last, entered the City of Philadelphia,
and on the 27th of the same month, they
were informed that the Continental Army
had evacuated the City, and were
retreating towards Lancaster and York.
The Committee, on the 28th of May,
passed a Resolution, that the Continental
Army should be followed up, and that
the British should be driven out of the
City, and that the Continental Army
should be re-established in the City.
The Committee, on the 29th of May,
passed a Resolution, that the Continental
Army should be followed up, and that
the British should be driven out of the
City, and that the Continental Army
should be re-established in the City.
The Committee, on the 30th of May,
passed a Resolution, that the Continental
Army should be followed up, and that
the British should be driven out of the
City, and that the Continental Army
should be re-established in the City.
The Committee, on the 31st of May,
passed a Resolution, that the Continental
Army should be followed up, and that
the British should be driven out of the
City, and that the Continental Army
should be re-established in the City.

